

(Прес за РС, 15. 3. 2011)

Вјеровали или не, Бошњаци су почели сами за себе да тврде да су потенцијални исламски терористи. Кажу да још нису то баш постали, али само што нису. Но, уколико им Вашингтон и Брисел хитно не утјерају Србе и Хрвате у унитарну БиХ, неизбежно им сљедује да бошњачки кантони постану испостава Ал Каиде за Европу. Готово да Обама и Ештоновој пријете: „Е, па онда, богами видите шта ћете!“ О чему се ради? Па до јуче су се Бошњаци заклињали у свој еуропски идентитет, у своју грађанску оријентацију, у свој модерни секуларизам, у своју традиционалну толеранцију итд. А вриштали су на сваку опаску из комшилука или из ЕУ и САД да су у дијеловима средње Босне удомили комуне муџахедина, заосталих из грађанског рата. Међутим, у прет прошлом броју сарајевских Дана освојала је насловница „Ко призива џихад у БиХ?“ а унутра наручени текст америчког експерта Данијела Сервера („Сирене које сазивају распад БиХ могу одвести у катастрофу“) и коментар глодура Фарука Борића („Дан послије про пасти“). Већ када повеже ова три наслова, читалац може да склопи заједничку базичну причу: Неко, дакле, ради на распаду БиХ, па ће то изазвати њену пропаст, а дан послије те катастрофе наступиће џихад. Да са лица мјеста не знам да нико релевантан не ради на распаду БиХ, питао бих се шта ли се то догађа у моме завичају.

Истина, Хрвати с правом траже Херцег-Босну јер неће више да трпе да им Бошњаци бирају националне представнике у заједничком предсједништву, парламенту и влади, а Срби бране дејтонску позицију РС да их не би снашло исто што и Хрвате. Али, нико нит шта тражи нити шта брани изван оквира БиХ. Проблем је једино што Бошњаци неће дејтонску БиХ, која својом консолидацијом или федералном структуром (ентитети и кантони) те националним паритетом, кљу чим и ветом у заједничким органима штити равноправност два малобројнија народа. А пошто по највише брину о БиХ, ваљда ни Бошњаци нису те Серверове „сирене које зазивају њен распад“.

Откуда онда Данијелу и Фаруку потреба да алармирају због наводне катастрофе и пропасти БиХ и, напоследку, избијања џихада? Ко год пажљивије прати политички живот у БиХ сјетиће се да је Златко Лагумџија нетом након завршених избора дао необичну изјаву за лондонски Гардијан. Изборни резултати већ тада су му егзактно показали да га у Савјету министара БиХ неће запасти ни предсједничка ни функција министра вањских послова, па је зато драматично упозорио западни свијет да уколико он, лично, и СДП не добију одлучну подршку извана, у бошњачком корпусу ће вођство преузети „неки луди екстремисти“.

Да би упозорење било увјерљивије у Сарајеву су одмах реаговале неке вехабијске и сличне радикалне исламске организације које су се тобоже препознале као „луди екстремисти“. Овога пута, у Данима, ради се само о домаћој медијској разради те Златкове старе приче која ваљда треба да заплаши западне метрополе. Тако Д. Сервер пише да су САД средином 90-их стале на страну Бошњака из два разлога. Један је идеалистички, а то је очување мултиетничке демократије. „Други реалистички разлог, који се често наглашавао у повјерљивим мемоарима државног секретара, био је спријечити настанак неодрживе, окрњене исламске републике која би била платформа за ирански тероризам у Европи јер се џихадски тероризам у САД касније појавио.“- пише амерички експерт. А зашто је реалистички разлог остао само у повјерљивим биљешкама државног секретара? Па за то што се таквим оцјенама бошњачки народ оптужује да је, уколико се остави насамо и препусти самоуправи, једино способан да створи неодрживу исламску теократију која ће постати легло тероризма. Зачу до, глорур Фарук Борић се због таквих квалификација не осјећа ни најмање национално понижен и вјерски увријеђен. Напротив, чак их подржава: „Бојим се да се, након што се исцрпи свака опција - од Алијиних младомуслимана, преко Харисових бошњачких националиста, до Златкових државотворних Европејаца – политичка свијест у Сарајеву, Зеници и Цазину неће окренути ка потреби рјешавања еколошких проблема, ка изградњи социјалистичке утопије или хуманизацији неолиберализма, него призивању џихада.“

Не знам да ли је млади Фарук уопште свјестан какву је опасну поруку послао западним амбасадама у Сарајеву и какав белај навлачи на свој народ, те да ли се упитао зашто је искусни Златко ипак поменуо само тамо „неке луде екстремисте“. Ваљда мисли да га вади свјетла алтернатива коју је претходно понудио. „СДП је први пут у своме постојању добио значајно повјерење гласача и каква-таква грађанска опција добила повјерење да се прави другачија, боља, функционалнија, љепша држава ...“

Скоро да је и мене дирнуо, а онда ми паде на памет да му ипак предложим да СДП сву ту љепоту најприје демонстрира у кантонима са бошњачком већином у којим је једино и побједио. Ако се та „каква – таква грађанска опција“ и у пракси покаже привлачна и за Србе и Хрвате, сами ће прегазити све унутрашње границе у БиХ. Чак ни Додик и Човић, које Златко и Фарук виде као једине препреке обнови братства и јединства, неће у томе моћи да их зауставе. А онда, занесен том мулти-култи идилом из моје младости, случајно бацим поглед на импресум Дана и прочитам имена директора, уредника и новинара: Есад, Џенана, Амер, Нисвет, Јасмин, Алмир, Џенат, Неџад и два Фарука. Помиње се и једна Тамара, али знам да је дописник из Београда или Подгорице и да никад није живјела у Босни. Питам се да ли су Срби и Хрвати баш тако лоши новинари да за њих нема мјеста у редакцији Дана, или је разлог у томе што их више и нема у Сарајеву, па су Тамару морали да увезу из иностранства. Напокон, ударим се по челу. Па сви запослени у Данима су у ствари грађани, а онда и није важно што су баш сви одреда Бошњаци. Као

Бошњаци у Ал Каиди

Пише: Ненад Кеџмановић
четвртак, 17 март 2011 00:30

прави грађани они и не примјећују да међу њима нема оних који то нису. Тако нешто би примјетио само српски или хрватски националиста, а на такве Златко, Фарук и Данијел не могу да рачунају у изградњи „функционалније“ БиХ.